

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 44. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344833280/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

– intet Smil paa de haanlige Læber, intet Ord! – og sled Kortene med en Telegrafiver, som gjaldt det Udrustningen af en Expedition til Madagaskar i den elvte Time. Inden Rose forlod Kaféen, havde hun lagt Mærke til, at Søjlen næsten var naaet til Lamperne. Og de unge Mennesker spillede bestandig for dog en Gang at se, hvem der skulde betale.

»Denne Fortæring er min!« raaber den, som taber.

»Puh,« siger pludselig én og rejser sig. »Død og Pine, hvor blev Rose af?« Han havde siddet med det ubevægeligste Ansigt og ikke med saa meget som et Blik antydet, at han kendte Rose.

(Søjlen rørte nu ved Loftet, forsikrer Øjenvitnerne.)

»Hun er lige gaaet ud ad Døren,« siger Opvarteren. »Mens Herren spillede, har en fremmed plukket Rosen og til Tak foræret hende en Hat med røde Fjær.«

»Jeg kan ikke for min Død lide røde Fjær,« raabte Mennesket. Latter i Kaféen! Han tog Øjemaal af den fælles Søjle. »Aa Kammerater, vent lidt paa mig! Nu maa Værten dog alligevel have Bud efter en Haandværker, som kan bryde Hul i Loftet! – Latter i Kaféen! – »Før han er færdig, er jeg her igen.«

»Det gale Asen,« sagde de tre og spillede saa videre, om hvem der skulde betale.

Rose og hendes Ledsager havde lige sat sig til rette i Drosken. Det er en Kusk, som giver sig gode Stunder, inden han kommer op paa Bukken.

Pludselig, mens Vognen endnu holder, rækker en lang Arm ind gennem Vinduet og begynder at gramse efter Fjærene i Roses Hat. En ubestemt Kamp med denne fremmede Arm, og den store Forrudder i Drosken knuses og rasler ned.

Det er paa de store Bulevarter, hvor alle Jordens Tungemaal summer – det er paa Verdens Hovedgade!

Et sort, tæt Opløb samles; Strid og vrede Stemmer. Kusken holder med den ene Arm fast ved en lang, mager Herre med sort Mustache, som nægter at betale de fem Francs, Ruden koster. Rose svøber et Lommetørklæde om sin højre Haand, som er saaret af Glasstumperne, og vil undvige sammen med sin nordiske Ven; men Kusken beder dem blive og være hans Vidner. Der sidder de. Bestandig større